

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 291.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938461392/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

af et råd til forfatterinden om at skrive dialoger som Platon, hvilket, noteres det herefter, forfatterinden dog ikke ville kunne, da hendes ideer ikke hænger sammen. Den eneste ros gælder sproget, som kaldes »overordentlig flydende og reent«, hvilket man jo »er vant til hos denne Forf.«

Hånen for ikke at løbe linen ud fik i *Litens Maanedsskrift* (januar, sign. »Deres aldrende Veninde«) sit modstykke i en moraliserende opsang over forfatterindens 'besmittede fantasier og uhyggelige billeder'; »denne Plet turde ikke rolig sidde, og derfor gav jeg min ringe Skjærv til Aftvætnings-Sæbe«. *Lolland-Falsters Stiftstidende* (nr. 21, o. 1.2., sign. ***) anmelder egentlig ikke *Minona*, men rapporterer om dens modtagelse i hovedstaden: »i et af vore bedste [blade] »Dagbladet« er hendes nye Skrift »Minona« saaledes blevet gennemheglet, at det umuligt kan andet, end have Indflydelse paa Bogens Afsætnings. Formentlig imødekommer anmelderen en del lokalt nag ved således at se frem til forfatterindens ruin og ved at udtrykke sin glæde over, at »den Spottesyge« nu selv har neckkaldt spot over sit hoved.

Flyveposten (9.2., sign. h.) gentager sin påstand fra *Clara Raphael*-anmeldelsen om, at kun Heibergs navn og forord i debutbogen forårsagede dens berømmelse. Anmelderen ser godt, at »Ideen« med årene er »svulmet i Fylde«, men mener at denne fylde »truer med at stige over alle Naturens, Formuftsens og Qvindelighedens indre Dæmninger, og at bortskylle baade Skjønheden og Varmen i den emanciperede Novelle-Poesie«. Ideen er blevet større, men begejstringen mindre: »Der stryger en iskold Luft igjennem de fleste Partier af denne Fortælling«. Romanen kan godt siges at være noget kuldslæt, men kulden kommer ikke, som anmelderen forsøger at bilde os ind, fra forfatterindens »Unatur, Uskjønhed, Usandhed og Mangel paa Poesie«. Den opstår snarere fra Fibigers forudannelser om, at læserne ville møde hendes bog med netop den kulde, der her lægges for dagen. Anmelderen kalder »danske Læserinder« til kamp mod denne form for emancipation og sammenligner Fibiger med George Sand: »Man er ikke Madame *Dudevant*, fordi man er *Minona*«, en snigrende sammenligning hvis Sand ikke netop havde været emancipationens europæiske skræmmebillede par excellence.